

מכוסית אוויר אחת לחברתה התלהטו הרוחות. הפעם לא באשמת מזג-האוויר. אדם ראה את סיבלי, קה, אמר, סירת מפרש קטנה וצא לים הפתוח. זה ירענן אותך ותרגיש כמו אדם חדש. שכחתי לספר לכם שבנוסף לעיסקי המיסעדה היה גם משכיר סירות לכל דורש.

אמרתיו לו שלפי נטיית רוחי, אני אומנם ימאי מבטן ומלדה, אבל לעומת זאת אני מתקשה בשחיה ואין לי מושג כיצד משיטים סירת-מפרש. אדם הרגיע אותי: יש פה ורמים, רק תפוס רוח נכונה והסירה תרוץ מעצמה ככיוון הנכון.

לאחר כחצי תריסר כוסיות אוויר, אני מתמלא בדרך-כלל אומץ מסוכן. מבלי לחשוב הרבה, הסרתי את בגדיי בחדרו של אדם, נותרתי בבגדי ים הביקיני שלי ומייד חשתי עצמי כאוהב זאביים ותיק, כובש אוקיינוסים ומגלה ארצות...

נכנסתי לסירה הקטנה, אנשיו של אדם נתנו לי דחיפה קלה והפלגתי אל הבלתי-נודע. למען האמת, לא קל היה לי לצאת מהמארינה. נדמה היה לי שהגלים, מבלי לשאול לדעת, מבקשים להחזיר אותי לחוף. לאחר מאמצים בלתי פוסקים, מצאתי את עצמי רחוק מהחוף, לבד ביקום, או, מוטב, בים הפתוח; השמיים מעל סירתי הקטנה ואני בתוכה.

המראה היה מקסים. במערב שקעה השמש בארוב כהה, עם גוון סגול על רקע שמיים באולטרא-אמירן. באופק עלה מלכותית הירח, חיוור ובו כתמים מיסטוריים. הוא עמד ללוותני לכל אורך מסעי הבלתי-נשכח. צבע הים עצמו היה כחול כהה עד שחור, וגליו ובראשם פסי הכסף צרים ונעלמים ומופיעים שוב בתנועה בלתי פוסקת.

עם הניווט והמיפרישים הסתדרתי פחות טוב מאשר עם הנוף. ביקשתי להפליג, דרומה לאורך החוף, והינה אני מוצא את עצמי מפליג דווקא צפונה, החבר כי חילוקי הדעות ביני לבין סירתי היו מהותיים והמאבק-בינינו עקשני וקשה.

אינני יודע כיצד היו הדברים נגמרים, הישועה הופיעה פיתאום כמו מיקסס-שווא במידבר, ברמות אשה צעירה בסירת-מיפרש מאותו הרגם. היא עמדה זקופה, ביד אחת החזיקה במיפרש ובידה השניה עשתה סימנים אלתי שאתקרב לסירתה. התקרבת. הצעירה היתה יפה להפליא ועירומה.

וזאת לדעת: במקומות ההם יש חופים של נודיסטים. בכל חוף משתזפות להנאתן עשרות צעירות, חלקן חשופות חזה וחלקן עירומות לגמרי. בעצם, כמו אצלנו, בטאבה.

הגברים מוינים עיניהם בתשומת-לב בהיצע היופי הנשי ואחר-כך עוברים ליד הנערות. כאילו לא ראו דבר.

הנערה בסירה הסמוכה היתה שזופה כולה כמו מולאטי. מותנה צרים ומהם יורד לו אגף ירכיים רחב עם שוקיים מלאות ורכות. רגליה היו חטובות וארוכות. השדיים — נו, משהו מוכרחים להשאיר לדימונכם.

היא עמדה זקופה כפסל ברונזה כליל שלמות. היש בעולם דבר יפה יותר מגוף יפה של אשה צעירה. אבל אם הכירה לי פסל מפואר, הישוער במיפושעתה הפריד את הדימויון. הישוער הסובך היה פרוכובקטיבי וגיהו לו איזה קשר לאי מובן ומזור עם עיניה הירוקות, הגדולות והחצופות.

ישערה היה אסוף לאחור בהבליטו את הצוואר הארוך, שהתמוג עם כתפיה הצרות והעגולות, שיצרו טורט מושלם.

בשפת הפנטומימה הריכה אותי איך לנווט את הסירה וכיצד לעלות על הגל ולשמור על שיווי-המשקל על-ידי הטיית גוף נכונה בתוך הסירה.

עיניה הגדולות צחקו ולעזו לכל כישלון שלי. למען האמת, צחוקה הגריל את סיבלי. המאמץ היה קשה, מאמץ פסי ורוחני כאחד.

באותו זמן נמשכתי אחריה, משיכה חזקה, כמו פיסת ברזל — למגנט גדול. כבר ראיתי את עצמי כפאוסט ההולך אחרי מפיסטו לגיהנום, או כווריגליוס המלווה את הנטה בכל מדורי השואל.

אבל ההזיות הקודרות נמוגו כלא היו, כאשר בסופו של מאבק מר, עליתי על הגל הנכון והרוח נשבה במיפרשי; החלקתי בקו ישר במרחק קצר כן 15-10 מטר מסירתה, שטטנו לאורך החופים מן רב — או שנדמה היה לי כי הזמן מתמשך. לפתע התקרננו לחוף שומם, חוף של חול לבן ונקי המתמשך למרחק. הירח ליווה אותנו כמו פנס קסם, יוצר תאורה מיסתורית לנוף המקסים. סירתה עלתה על החוף והיא משכה אותה ליבשה. עשיתי כמות. פיתאום התחילה לרוץ בפסיעות גדולות.

רצתי אחריה עד כלות הנשימה. מתנשם ומתנשף הצלחתי להשיג אותה ותפסתיה בחיבוק עדין ומלא רוח.

בבת-אחת הפילה אותי בחוזה על החול ובין רגע רכבה עליי ככוחות על-אנושיים. במאמצים שלא הורגלתי בהם הפכתי אותה וכך נמשך המאבק שלנו. כשנשכחתי אותי בחוזה גרם לי הדבר כאב וכעס ואחיותי בה הפכה ברוטאלית יותר. איראו נישקה אותי ברכות ובעדינות בכל חלקי גופי. ידה נעה לאורך חוטי-השידרה שלי ורס-חשמל עבר בכל גופי. אכן, הנימפה הזאת

התקרבה אליי. הם זרקו לעברי חבל, משכו את סירתי אליהם, אחד מהם קפץ לתוכה, קשר את הסירה ליאכטה ועזר לי לעבור אליהם.

גם הם הכירו את אדם. גם היאכטה היתה שלו, התברר כי הוא היחיד המשכיר סירות במארינה. כעבור חצי שעה כבר ישבתי בחברת עדנה, אדם, בני מישפחתי ואורחים אחרים שלא היכרתי. חגגנו את הצלתי.

עדנה כבר היתה קרובה לייאוש, ניסתה לארגן עזרה שתצא לים לחפש אותי. על השולחן הופיעו בקבוקי האווז ואוכל כיד

טל בדני: אשה בשחור. פחם על נייר

המלך, כולם חגגו את הצלתי. נרגעתי כעבור שעה הלכתי לישון, הייתי עייף עד מוות.

את היומיים שעוד נותרו לנו מחופשתנו עשיתי בחיפושים אחר הצעירה מן החוף. עברתי ממלון למלון. איש לא הכיר אותה. ובעצם, מה יכולתי לומר להם? שהיתה יפה כאלה יוונות, נחשקת ככהנת הבעל או העשורת? שלא ידעתי מימי אשה כמותה? שלא ידעתי עוד את נפשי? שלא מצאתי עוד מנוחה?

העליתי חרס, אשה וראי שלא העליתי. לעדנה המצאתי תירוצים ואמתלאות. שפע של תירוצים ואמתלאות. אני מניח שלא האמינה לי, אבל עדיין האמינה בי. גם לא היתה לה עילה לחשד. הפלגתי בסירה בערב שקט. חזרתי ביאכטה שאספה אותי מתוך ים סוער.

בסופו של דבר לא עצרתי עוד כוח וסירתי את הסיפור לאדם. הפרט הקונקרטי היחיד שהיה בידי, היה שהצעירה הפליגה בסירה שהרגם שלה זהה לשלי והיא אף נושאת את שם חברת החכרת הסירות שלו.

אדם חכך בדעתו, פישפש בספר ההזמנות הגדול שלו. אחר-כך פסק: ראשית, אין לו סירת-מיפרש שניה מאותו דגם. ושנית, איש מלבדי לא שכר אצלו סירת-מיפרש באותו ערב.

הגיע הזמן לחזור הביתה. החופשה נגמרה. בדרך כלל השיבה הביתה מלאה שימחה. אחרי הכל, חוורים מחדרים שאינם תמיד מרווחים ונוחים במלון לדירה מרווחת ונוחה. גם החפצים שאנו קשורים אליהם ו/או זקוקים להם יסוים שכנו במיזורדה כמו בבתי-סוהר. כרי למצוא מברשת-שיניים, למשל, צריך היה לרוקן את תוכנה של כל המיזורדה. וגם זה: בחופשה אתה

ידעה את כל מיסתרי האהבה. כאשר באה על סיפוקה צעקה צעקה פראית של חיה צוהלת שהירדה בכל רחבי החוף הריק.

עייפות מתוקה התפשטה בכל אברי גופי. התגלגלתי על החול הלבן והנקי וביקשתי לנוח מעט.

בוזית העין ראיתי אותה קמה ורצה בכיוון הים, חשבת שהיא מבקשת לשתוף את גופה במים המרעננים. פיתאום ראיתי אותה דוחפת את סירתה לים. רצתי אחריה, אבל לא הספקתי להדביק אותה. עד שהגעתי לסירתי — כבר היתה היא בים הפתוח.

עמרתי אובך עצות. החוף היה שומם, מרחוק ניראו צילילי הרים, לא ראיתי סימן למקום ישוב, שום אות חיים. החלטתי לחזור למארינה.

לא ידעתי אם אני מפליג למארינה או מתרחק בכיוון הנגדי. הייתי עייף, עייף מאוד, נדמה היה לי, שאני מסתובב סביב-סביב וחוזר לאותו מקום. הדבר נמשך זמן רב. בדימויוני כבר ראיתי את הסירה נטרפת בים ואת יירידי מספירים אותי. פיתאום התמלאתי רחמים על עדנה. מייד החלטתי שהיא בוודאי תמצא נחמה בתוך זמן קצר. היה לה כישרון טיבעי למצוא חן בעיני גברים. כך גם העלתה אותי ברישתה.

הגלים הגביהו, הים נעשה סוער יותר ומצבי נראה בעיני נואש. פיתאום שמעתי רעש מנוע. היו אלה הצלילים הערבים ביותר ששמעתי בחיי, מוסיקה בת השמיים.

התחלתי לצעוק. למולי ראו אותי והבינו שאני במצוקה. יאכטה ובה חבורת צעירים עלוה

אוכל לפי טעמו ותנאי הלחץ של הטבח או המלצר. כבית הכל חוזר למקומו. חוורים מתנאים של תקופת האבן לחיי הנוחות שהורגלנו בהם. אני אינני מן האנשים המתגעגעים כל חייהם על הדברים שאבדו להם ולא יימצאו עוד, על מה שהיה ולא יחזור. מה שהיה — היה, זהו המוטו שלי. וחוזר, מה זה ישנה אם לא אשלים עם החלוף. רק לפעמים עולה זכר האלמונית ובא, הסעיר והטריד. כשבא היזכרון, היה מצויף אותי כולי, את כל הוויית, את כל פני חיי הערים ואת חלומותי בלילות.

עדנה לא ידעה כמוכן דבר. בכל זאת הפגיעה אותי יום אחד — ההפתעה היתה גדולה עוד יותר דווקא משום שמעולם לא חשתי שהיא מנחשת דבר-מה — כאשר שאלה אותי אם לא אוכל לספר לה את האמת על מה שאירע לי באותו לילה, כשכבר קרובה היתה לחשוב כי לא אשוב עוד. וגם זאת ביקשה לדעת, מה חיפשתי ביומיים שלאחר מכן כמו אחוז דיבוק בבתי-המלון ובחופי הרחצה של מקום-המיקלט האגאי שלנו.

לאחר שגברתי על הפגיעה, השבתי לה: חיפשתי את האלה ונסו אשר לימדה אותי אותו לילה את תורת האהבה המושלמת. עדנה צחקה. בכך ירד העניין סופית מעל לפרק.

מסקנה: בצר לכם, ספרו תמיד את האמת לאמיתתה. ממילא לא יאמינו לכם איש. האמת תמיד נשמעת בלתי אמינה.

סיפור הורים

קסם הפרה

הפוסט-היסטוריה

מה שהכי מרתק אותי בטרס-היסטוריה — של הפרט והכלל — זאת הפסיכולוגיה לאור הנסיבות:

מיהו הראשון שהדליק אש, גילגל גלגל, תפר בגד, מתח קשת, אילף בעל-חיים, מי ראשון חרש וודע, מי גילה את הקשר בין שכיבה להריון וראשון ידע מתוך ידיעה, מי סיפר את הסיפור או שר את השיר הראשון וליווה עצמו לראשונה על כלי מיתר? מי לראשונה קישט עצמו וצייר ופיסל, מי הגה ראשון מילה לאמת, לגנפש ולצדק? מי ראשון התאכזר או הקריב עצמו למען זולתו?

ומי מתי, בכל אלה, ידע וחש, שהוא ראשון ראשון-יחיד?

כל אלו, שבודאי מרתקות את ההיסטוריונים — אותי הן לא מסקרנות בכלל, מה משנה לי השם והשנה?

מה שמרעב ומצמיא אותי — זה לדעת ידיעה שלימה, לדעת מקרוב, את החוויה: איך בדיוק זה היה שם, ומה הוא חשוב ומה היא הרגישה שם עם האש הראשונה והגלגל הראשון, והבגד והקשת, והחרש והזריעה, והשכיבה הראשונה למען הריון, עם הסיפור והשיר הראשונים, ההתאכזרות וההקרבה, הקישוט והציור, הנפש והאמת — הראשונים, הראשונים כולם?

מה בדיוק היו נסיבות-החץ ונסיבות-הפנים של קסם-הפעם-הראשונה?

פרה-היסטוריה היא — מילולית — ההיסטוריה שלפני... הטרום — של טרום... ומתכוונים... אבל אתם יודעים למה מתכוונים: להיסטוריה שהיתה לפני...

ואיך נקרא להיסטוריה שתהיה לפני... שעדיין לפני...?

גם בה, לא עלינו, המרתק ביותר היא ההשערה בפסיכולוגיה של הפרט והכלל: מי אחרון ידליק אש, יסובב גלגל, ילבש בגד, ישכב עם אשה או עם גבר, יתאבד, יקריב עצמו, יספר סיפור, יהגה כאמת או כנפש, ויידע (וא לא יידע) שהוא והיא אחרונים, אחרונים-אחרונים-יחידים ועצובים, ושואת להם הפעם הסיום?

מה בדיוק יהיו נסיבות-החץ והפנים של קסם-הפעם-האחרונה?

ראובן קריץ

בשל יציאתו של נתן זך לחופשה בת מספר שבועות, נערך "דף חדש" על-ידי שמעון צמרת.